

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Martiny Küchlerové (soudkyně zpravodajka) a Veroniky Juříčkové ve věci žalobce: **JUDr. D. Š., LL.M.**, zastoupený Mgr. Filipem Němcem, advokátem, sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **za účasti:** T. K., zastoupený JUDr. Martinem Páskem, Ph.D., sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2023, č. j. MHMP 2067927/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2024, č. j. 3 A 117/2023-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2023, č. j. MHMP 2067927/2023.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 ze dne 27. 4. 2022, č. j. UMCP3 165741/2022, jímž bylo na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) ve společném územním a stavebním řízení vydáno společné povolení pro stavbu s názvem „Nástavba, přístavby a stavební úpravy rodinného domu č. p. X, na pozemku parc. č. XA a XB, vše v k.ú. Ž., ul. N. M. 12, N. R. 9, P. 3 včetně vybudování retenční nádrže na pozemku parc. č. XB, k.ú. Ž., P. Ž., N. R. 9, N. M. 12, na pozemcích parc. č. XA, a XB v katastrálním území Ž.“ (dále jen „stavební záměr“ či „stavba“). Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že z výrokové části prvostupňového rozhodnutí vypustil bod 13 podmínky závazného stanoviska ÚMČ Praha 3 ze dne 1. 11. 2021, č. j.: UMCP3 402969/2021, kterým byly stanoveny podmínky pro umístění a provedení stavby týkající se nakládání s vodami, a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou neshledal důvodnou. Stejně tak považoval za nedůvodné námitky stěžovatele spočívající v tom, že by stavební záměr překračoval stavební čáru danou s ohledem na charakter území, respektive zástavby a že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou narušení soukromí a komfortu bydlení stěžovatele v důsledku realizace záměru. Městský soud tyto námitky vypořádal s odkazy na konkrétní pasáže rozhodnutí žalovaného a také judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že pokud jde o vymezení stavební čáry, je třeba vzít v úvahu přinejmenším celý stavební blok, jak učinil žalovaný. Vymezení stavební čáry, kterého se dovolával stěžovatel, postrádalo smysl, neboť tu by vytvářely pouze tři ze čtyř staveb nacházejících se na jedné „straně“ bloku (na pozemcích parc. č. XC, XD a XE). Městský soud konstatoval, že žalovaný se v této souvislosti důsledně zabýval charakterem zástavby, kterou přesně popsal. Pokud jde o úvahy žalovaného o přiměřenosti zásahu do stěžovatelových práv (soukromí a pohoda bydlení), městský soud konstatoval, že se žalovaný zabýval konkrétními okolnostmi daného případu a ty zasadil do poměrů zástavby v daném místě.

[5] Městský soud shledal jako nedůvodnou i námitku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí místy pouze odkazoval na obsah závazných stanovisek a nepřezkoumal všechna závazná stanoviska, jak bylo dle názoru stěžovatele jeho povinností. Městský soud zjistil, že stěžovatel ve své odvolací námitce paušálně vypočetl všechna závazná stanoviska, která byla ve věci vydána, a navrhoval jejich posouzení dle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný požádal o přezkum tří z celkového počtu 8 závazných stanovisek, která se vztahovala k otázkám, jež byly předmětem odvolacích námitek stěžovatele. Ve vztahu ke stěžovatelovu seznamu závazných stanovisek žalovaný neshledal žádnou odvolací argumentaci, proto je nadřízeným dotčeným orgánům nepředložil. Tento postup, stejně jako skutečnost, že

pokračování

žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval na obsah závazných stanovisek, shledal městský soud jako souladný se zákonem.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že městský soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vypořádal pouze v jedné ze dvou namítaných rovin. Městský soud se dle jeho názoru vypořádal s nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, pokud šlo o (ne)vymezení stavební čáry dostatečně určitým, a tedy srozumitelným způsobem. Druhý okruh námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, který se týkal nezohlednění umístění stavby s ohledem na charakter území, městský soud nevypořádal vůbec.

[7] Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem ani ohledně námítky nezohlednění charakteru území a relevantní okolní zástavby. Soud, stejně jako správní orgány vymezil srovnávané území jako lokalitu č. X V.. Důvody pro takto „široké“ vymezení srovnávané zástavby však stěžovatel považuje za nedostatečné.

[8] Dále měl stěžovatel za nepřesvědčivé, jak se městský soud vypořádal s námitkou neurčitosti rozhodnutí žalovaného stran vymezení stavební čáry. Stěžovatel již v žalobě upozorňoval na to, že žalovaný pracoval s neurčitým, a tudíž i nepřezkoumatelným označením objektů vytyčujících limity stavební čáry. Stěžovateli šlo zejména o označení „daný blok“ či „navazující blok“, místo toho, aby stavby byly identifikovány čísly popisnými. Městský soud k tomuto problému přistoupil dle stěžovatele s „tolerancí“, která není v posuzování místních stavebně-technických a urbanistických poměrů možná a v praxi žádoucí. Takový postup může zakládat nejistotu účastníků řízení, ale i široké veřejnosti.

[9] V další kasační námitce se stěžovatel neztotožnil s věcným posouzením stavební čáry. Dle jeho názoru záměr stavebníka stavební čáru překročil. Správní orgány, a poté i městský soud, vymezily stavební čáru jako tzv. volnou, tedy takovou, jejíž zástavba může libovolně ustupovat a která může být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná [§ 21 odst. 3 nařízení hlavního města Prahy č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (dále jen „pražské stavební předpisy“)]. Správní orgány dle stěžovatele neodůvodnily označení či zařazení stavební čáry jako volné a stejného pochybení se dopustil i městský soud. Úvahy správních orgánů obou stupňů, zejména pak stavebního úřadu, byly pouze naznačeny bez uvedení relevantních důvodů. Stěžovatel přitom upozorňoval, že stavební čára je vymezena hlavními stavbami a překračují ji jen stavby vedlejší.

[10] Městský soud se dle stěžovatele řádně nevypořádal ani s žalobní námitkou ztráty soukromí a narušení pohody bydlení v důsledku stavebního záměru. Poukázal totiž na linii rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje výjimečný charakter přijetí obrany před imisemi a doporučuje dotčeným subjektům bránit se technickými prostředky. Stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, a ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, z nichž má plynout, že činitelem ovlivňujícím pohodu bydlení může být i narušení soukromí, pokud dojde v okruhu několika málo metrů od nemovitosti jednotlivce k zásadní změně výhledových poměrů. Požadavek jednotlivce na odstranění nepovoleně vybudované stavby (terasy), která

umožňuje ve vysoké míře zasahovat do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí v daném místě, je dle citovaných rozsudků oprávněný.

[11] V poslední kasační námitce stěžovatel uvedl, že městský soud dezinterpretoval jeho poslední žalobní námitku, která proto zůstala nevypořádána. Městský soud se zabýval pouze tím, že se stěžovatel domáhal revize závazných stanovisek, aniž by konkretizoval, čeho by se měla revize týkat. Podstatnější ale byla absence kritické reflexe stanovisek žalovaným, která patří do odůvodnění jeho rozhodnutí.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah rozsudku městského soudu a na obsah svého rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že v nich jsou námitky stěžovatele opakovaně podrobně vypořádány. Navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[13] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti vyjádřila obdobně jako žalovaný. S odkazem na obsah rozsudku městského soudu navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud shledal splnění podmínek řízení a přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud v první řadě nesdílí názor stěžovatele, že by se městský soud nevypořádal s jím vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Tuto námitku měl městský soud dle stěžovatele opomenout ve vztahu k otázce vyhodnocení souladu stavebního záměru s charakterem území, do něhož má být záměr umístěn.

[17] Městský soud se nejprve obecně zabýval nepřezkoumatelností správního rozhodnutí, včetně toho, v čem může spočívat (k tomu viz odstavec 31 jeho rozsudku). Následně uvedl, že při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný srozumitelně a dostatečně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč nepovažuje odvolací námitky za důvodné, podle kterých právních norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. Dále městský soud zdůraznil, že podrobněji bude napadené rozhodnutí žalovaného rozebráno při vypořádání jednotlivých žalobních bodů (což také dále učinil, jak je uvedeno níže).

[18] Vyhodnocením souladu stavebního záměru s charakterem území a vymezením tohoto území se pak městský soud zabýval konkrétně v odstavcích 40 a 41 svého rozsudku. Zde uvedl, že nebylo pravdivé tvrzení stěžovatele, že by žalovaný při hodnocení souladu stavebního záměru s charakterem území, do něhož má být umístěn, posuzoval „blíže neurčené okolí“. Žalovaný dotčené území dostatečně specifikoval tak, že v územně analytických podkladech se záměr nachází v lokalitě označené č. X V., konkrétně ve stabilizované části čistě obytné. Žalovaný na podporu svého náhledu na posouzení souladu

pokračování

stavebního záměru s charakterem území odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, podle kterého záměr nelze hodnotit pouze z hlediska nejbližšího okolí či dotčené plochy, na níž má být umístěn. Z podstaty „stabilizovaného území“ a limitu rozvoje v podobě zachování, dotváření či rehabilitace stávající urbanistické struktury plyne, že zohledňovat je třeba urbanistickou strukturu v rámci daného území, tj. širšího okolí záměru.

[19] V otázce zvětšení půdorysu stavby a míry zastavění pozemku, čímž bude stavba vybočovat z charakteru území, městský soud shledal, že se stavební záměr nevymyká parametrům zastavěnosti v daném území a konstatoval, že žalovaný vyšel z konkrétních údajů o nemovitostech v logicky vymezeném relevantním území. Pozemky parc. č. XF, XG, XH, XCH, se kterými žalovaný porovnával zastavěnost stavebníkových pozemků, se nachází v blocích přímo sousedících s blokem, v němž se nachází stavební záměr, tedy v nijak vzdáleném, ale úzce přiléhajícím okolí. Žalovaný dále vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 5. 2023, č. j. MMR-32512/2023-81, kterým bylo potvrzeno souhlasné závazné stanovisko MHMP OÚR ze dne 6. 10. 2021, č. j. MHMP 1454051/2021.

[20] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že městský soud se důsledně vypořádal s hodnocením souladu stavebního záměru s charakterem území a rovněž s tím, proč byla jako „rozhodné území“ definována lokalita č. X V. z územně analytických podkladů. Nutno také poznamenat, že stěžovatel výše uvedené závěry městského soudu a žalovaného relevantně nezpochybňuje. S vymezením rozhodného území, do jehož charakteru je záměr zasazován, pouze nesouhlasí s tím, že jde o území příliš široké. Stěžovatel chce záměr posuzovat měřítkem 3 staveb nacházejících se na jedné straně bloku, do kterého spadá i posuzovaný záměr. Takto úzce vymezený „vzorek“ však z pohledu charakteru území hodnotit nelze.

[21] V dalším okruhu kasačních námitek stěžovatel nesouhlasí se závěry městského soudu stran přezkoumatelnosti odůvodnění žalovaného, pokud jde o vymezení stavební čáry. Stejně tak nesouhlasí s věcnou argumentací týkající se jejího posouzení s ohledem na § 21 a § 22 odst. 3 pražských stavebních předpisů. Žalovaný používal neodborné termíny a nikoli například parcelní čísla či čísla popisná.

[22] Výše uvedené námitky směřují proti této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného: *„Konkrétně v témže bloku, kde se nachází záměr stavebníka, určuje rohový dům stavební čáru na vnitřní hranici pozemků. Názor odvolatelů, že „dvorní“ stavební čára je dána hranou objektů umístěných na pozemcích parc. č. XC, XD, a XE v k.ú. Ž. je nesprávný, tyto tři pozemky nemohou vytvářet stavební čáru. Stavební čára je vymezena v širším urbanistickém kontextu, minimálně však daným blokem. Stavební čára při hranici pozemků dále pokračuje i v dalším navazujícím bloku.“*

[23] Městský soud shledal citované odůvodnění stavební čáry (co do jejího srozumitelného vymezení) dostatečně srozumitelným a určitým. Tento jeho názor sdílí i Nejvyšší správní soud.

[24] Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí je zcela přesně identifikován stavební záměr, respektive stavba, o jejíž rozšíření se v posuzované věci jedná, jakož i pozemky, na

nichž se stavba nachází. Zástavba, která těsně přiléhá ke stavbě ve vlastnictví stavebníka, vytváří již na první pohled zřejmý stavební blok uzavřený ulicemi N. R., N. M., M. D. a Z. V., což vyplývá i z obsahu správního spisu. To, že žalovaný v rámci své argumentace použil obecné označení dotčeného bloku a bloků navazujících a nepoužil čísla popisná, resp. parcelní tak v konkrétní věci nečiní jeho argumentaci nesrozumitelnou, a tedy nezakládá nepřezkoumatelnost této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[25] Stejně tak je tomu v případě sousloví „rohový dům“ použitého v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Uvedená pasáž odůvodnění se věnovala stavební čáře, kterou má stavební záměr stavebníka dle mínění stěžovatele překračovat. Žalovaný v návaznosti na odvolací námitky uvedl, že stěžovatel chce „dvorní“ stavební čáru vymezit podle sousedních objektů na pozemcích parc. č. XC, XD a XE, vše v k.ú. Ž., při tom ale zcela záměrně ignoruje poslední parcelu v řadě dotčeného bloku na pozemku parc. č. XI v k.ú. Ž. Dále žalovaný uvedl, že v bloku, kde se nachází stavební záměr, určuje stavební čáru na vnitřní hranici pozemků rohový dům. V části bloku, o který se jedná (na koncích této strany bloku ve tvaru obdélníku), se nacházejí dva rohové domy, přičemž jedním z nich je (posuzovaná) stavba ve vlastnictví stavebníka, u jejíž přístavby stěžovatel namítal překročení stavební čáry. Je tedy evidentní, že rohovým domem, dle žalovaného určujícím stavební čáru, logicky musí být ten druhý, a sice dům na pozemku parc. č. XI s č. p. X na rohu tvořeném ulicemi N. M. a M. D., neboť jiný rohový dům zde není. I text, v němž žalovaný zmiňuje „rohový dům“, je tak pro účastníky řízení (stěžovatele) bez obtíží srozumitelný a v kontextu celého odůvodnění první odvolací námitky neponechává prostor pro pochybnosti, o který konkrétní dům se jedná.

[26] Nejvyšší správní soud tak sdílí názor městského soudu, že identifikace nemovitostí použitá žalovaným nesnižuje přehlednost a určitost posouzení této konkrétní věci. Účastníci řízení jsou nadto daných poměrů znalí a přehlednost pro širší veřejnost, jíž se domáhá stěžovatel, není pro účely individuálního správního aktu v podobě rozhodnutí rozhodná.

[27] Stejně tak je nedůvodnou dílčí kasační námitka stěžovatele, že se městský soud náležitě nevypořádal s otázkou dostatečného vymezení stavební čáry žalovaným. Stěžovatel v tomto případě vyjadřuje spíše svůj nesouhlas s výsledkem, než aby poskytl konkrétní právní argumentaci, která by mohla vést k jinému závěru, než k jakému dospěly správní orgány obou stupňů. S těmito závěry se ztotožnil i městský soud, stěžovatel proti nim ostatně ani v žalobě nikterak věcně neargumentoval.

[28] Žalovaný vysvětlil, že směrem do vnitrobloku se stanovuje stavební čára jen tehdy, je-li stanovena pevná zástavba, jejíž překročení by zásadně narušilo urbanistické principy celého bloku. To však není případ projednávané věci. Z katastrální mapy je zřejmé, že stávající zástavba v bloku uzavřeném ulicemi N. R., N. M., M. D. a Z. V. je směrem do vnitrobloku členitá, a tedy není takové povahy, že by dle ní bylo možné určit jasnou nepřekračovanou a nepřekročitelnou stavební čáru. Budova, která má být stavebním záměrem rozšířena, je rohovým domem bloku a přístavbou nabude půdorysného tvaru nepřilíživě odlišného od tvaru, jaký má např. stavba s č. p. X na rohu tvořeném ulicemi N. M. a M. D.. Stavební záměr z charakteru zástavby ve stavebním bloku nijak výrazně nevybočuje. Pokud jde o vymezení stavební čáry, které požadoval stěžovatel, postrádá smysl, aby stavební čáru vytvářely pouze tři ze čtyř, resp. pěti staveb nacházejících se na jedné

pokračování

„straně“ bloku (na pozemcích parc. č. XC, XD a XE), a je třeba vzít v úvahu přinejmenším celý dotčený blok.

[29] Nedůvodnou je i kasační námitka, ve které stěžovatel namítá, že se městský soud při posouzení ztráty soukromí a narušení pohody bydlení zabýval jen jednou judikaturní linií, ačkoli existuje i druhá, která dává stěžovateli za pravdu.

[30] Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že zde neexistují dvě protichůdné judikaturní linie, podle kterých by byla problematika ztráty soukromí (v důsledku imisí pohledem) a narušení pohody bydlení (nyní kvality prostředí) rozdílně posuzována. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, na který stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval, plyne, co je možné řadit mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí). Mezi jednotlivé činitele je zařazeno i narušení soukromí. Zároveň z rozsudku plyne, že jakkoli výhled z oken určité nemovitosti nemůže být v průběhu času absolutně neměnný, lze důvodně očekávat, že pokud dojde v okruhu několik málo metrů od nemovitosti jednotlivce k zásadní změně výhledových poměrů jako nepochybné složky pohody bydlení, bude se moci dotčená osoba k těmto změnám vyjádřit ve správním řízení. Z druhého stěžovatelem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, plyne, že je oprávněný požadavek jednotlivce na odstranění nepovolených stavebních úprav, které ve vysoké míře umožňují zasahovat dlouhodobě do soukromí v daném místě, a to nad míru přiměřenou místním poměrům.

[31] Výše uvedené závěry však nejsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou ve svém rozsudku poukazoval městský soud. Ta se rovněž týkala problematiky zásahů do soukromí v důsledku výstavby nových či dostavby stávajících staveb. I z této judikatury vyplývá, že ochrana je jednotlivci poskytována před excesivními zásahy, které jsou obtěžující nad míru přiměřenou místním poměrům v daném místě [k tomu srov. § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“].

[32] Proto bylo povinností žalovaného se k těmto tzv. soukromoprávním námitkám stěžovatele vzneseným již v odvolacím řízení zabývat poměry v místě samém a následně tím, zda z nich stavební záměr vybočuje. Povinností stavebního úřadu je soukromoprávní námitky vypořádat především s ohledem na § 20 až § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. A dále, s ohledem na jejich formulaci, mají být soukromoprávní námitky vznesené ve stavebním řízení vypořádány ve smyslu § 1013 o. z. (pokud jsou v námitkách tvrzeny budoucí imise související se záměrem) – k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37.

[33] Žalovaný hodnocení stavebního záměru a imisí, které může přinášet ve smyslu § 1013 o. z., tedy s ohledem na míru přiměřenou místním poměrům, provedl a městský soud toto hodnocení považoval za dostatečné až vyčerpávající (k tomu viz zejména body 44 a 47 rozsudku městského soudu).

[34] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčuje ani poslední stěžovatelově kasační námitce, podle níž se městský soud nevypořádal s tím, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pouze nekriticky odkazoval na obsah závazných stanovisek.

[35] Městský soud se uvedenou námitkou podrobně zabýval, a to v bodě 65 svého rozsudku. Především nesouhlasil, že by žalovaný na závazná stanoviska pouze odkazoval. Upozornil též na obecnost námitky, neboť nebylo zřejmé, ve vztahu ke kterým konkrétním částem napadeného rozhodnutí ji stěžovatel uplatňoval. Dále uvedl, že všechny odvolací námitky žalovaný vypořádal řádně a s uvedením vlastních úvah. Tam, kde byla relevantní vyjádření dotčených orgánů, žalovaný vesměs uvedl nejen odkaz na příslušné závazné stanovisko, ale rovněž stručně shrnul z něho vyplývající závěry (viz např. str. 15 napadeného rozhodnutí). Městský soud zároveň velmi přiléhavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65.

[36] Z posledně uvedeného rozsudku plyne, že je-li závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Závazná stanoviska (i ta „revizní“) jsou součástí správního spisu jakožto podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a stěžovatel měl možnost se s jejich obsahem seznámit, což ostatně nerozporoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[38] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení, proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu